

adaton alapuló törvény, a továbbiakban azt szándékozom megmutatni, hogy a fentiekben leírtakat igazolják a tanítási órán szerzett tapasztalatok.

IRODALOM

1. Ágoston György (1973): *Nevelélmélet* TK., Bp.
2. Balogh Éva (2000): *Pszichológiai kislexikon* Tóth Könyvkereskedés és Kiadó, Debrecen
3. Dombi–Oláh–Varga (2004): *A nevelélmélet alapkérdései* APC-Stúdió, Gyula
4. Falus et al. (2001): *A pedagógusok pedagógiája* Nemzeti TK., Bp.
5. Frölich, W. D. (1996): *Pszichológiai szótár* Springer Hungarica, Bp.
6. Falus et al. (1998): *Didaktika* Nemzeti TK., Bp.
7. Kelemen László (1981): *Pedagógiai pszichológia* TK., Bp.
8. *Magyar Értelmező Kéziszótár* (1980) Akadémiai Kiadó, Bp.
9. Nagy–Horváth (1976): *Nevelélmélet* TK., Bp.
10. *Pedagógiai Lexikon* (1978) (Nagy S. – főszerk.) Akadémiai Kiadó, Bp.
11. Veszprémi László (2001): *Didaktika* APC-Stúdió, Gyula

KECSKÉS ISTVÁN
ny. igazgató
Debrecen

Vallomás a pedagóguspályáról

„Az az ember, aki valami jelentőset alkotott, bizonyos értelemben más emberré válik. Ahhoz, hogy az ember valami jelentőset csináljon, természetesen bizonyos belső lehetőségekkel kell rendelkeznie.”

(Rubinstein)

Amikor valaki elhatározza, hogy pedagógus lesz, az a cél, elképzelés vezérli, hogy egyszer majd olyat alkot, amely maradandó nyomot hagy azokban, akikért ezt a pályát választotta. Az ember cselekvéseit céltudat, célképzet vezérli, és abban jelentős szerep illeti meg azt a hitet és reményt, hogy célját el is tudja érni.

Ezzel a céllal, hittel, reménnyel indultam el én is a pedagógus pályán mint magyar nyelv és irodalom tanár a nyírbogdányi általános iskolában. Vonzott az önfeledten játszó, vidám gyermekcsereg.

Gyorsan akartam sikereket elérni a nevelésben, az oktatásban, s ezáltal sikerélményhez juttatni tanítványaimat is. Ehhez nagy segítséget kaptam a tantestülettől, de elsősorban az igazgatótól, Veres Tibortól, az igazgatóhelyettéstől, Kozma Sándortól és a pedagógus pályán nagy tapasztalattal rendelkező Halka Pista bácsitól, akire most is nagy szeretettel emlékezem vissza, és mindazokra, akik megtanítottak a gyakorlati pedagógia, a módszertan sokszínű alkalmazására.

Szerettem őket, mert bíztak bennem, mert megértettek és tiszteletben tartottak, mint embert, mint ifjú kollégát, és példát mutattak emberi magatartásukkal, gyermekszeretetükkel.

---

* A II. részt a következő számban olvashatjuk (a szerkesztő)

Felismertem és megtanultam tőlük abban a községben, hogy a legfontosabb a másik ember, és a környezethez való viszony elsősorban az egyénekhez való viszony.

Életpályám alakulásához mindenekezlőtt szükségszerűen találkoznom kellett ezekkel a kiváló emberekkel, kollégákkal. Nem közömbös, hogy milyen testületbe érkezik valaki, s mint pályakezdőt milyen hatások érik az induláskor. A pedagógus a társadalom legértékesebb „anyagával”, az emberrel bánik, és itt nem „termelhet selejtet”. Végzi a jellem formálását, ugyanis az ember alakulása a legegyszerűbb és mégis a legbonyolultabb jelenség az egész világmindenségben. Ez az oka, hogy a nevelés is a legegyszerűbb, de ugyanakkor a legbonyolultabb feladat.

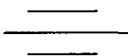
Ezidőtájt még nem volt rendeletben szabályozva, hogy mit kell tenni a pályakezdők érdekében, hogy megismerjék széles körű tevékenységük összetevőit, de élt a mindennapi pedagógiai gyakorlatban a segítő szándék azokban, akik hivatástudattal, emberséggel, becsülettel végezték mindennapi munkájukat. Vállalták, hogy útbaigazítsák a fiatal pedagógusokat, ha eltévednének a napi pedagógiai gyakorlat bonyolult rendszerében. Tőlük tanultam, hogy mely jelenségek, állapotok teszik nehezzé munkámat, de tőlük tanultam azt is, hogyan kell úrrá lenni a kezdeti nehézségeken.

Miután mindezeket megtanultam, a „mesterek” mellett mertem vállalkozni arra, hogy másokat tanítsak. Magam is szenvedélyesen szerettem tanulni, mindig is élt bennem az önművelés igénye. Ugyanakkor a szó szoros értelmében együtt éltem a község lakosságával: éreztem, hogy szükségük van rám, a munkámra, tevékenységemre, véleményemre. Tettem, amit tenni kellett: neveltem, tanítottam, társadalmi és sportmunkát végeztem, esténként szülői kérésekre a lemaradó, gyenge képességű gyerekeket tanítottam, mert bennem az tudatosult, hogy aki igazán becsül, szeret valamit vagy valakit, annak örömet okoz, hogy áldozatot vállalhat értük. Én pedig a szakmát, a gyerekeket, a falu népét „bolondul” szerettem, és ezek az áldozatok a sikerélményeimet örömmé emelték.

Egy év múlva Esze Tamás falujába, Tarpára kerültem tanítani. Pár év múlva kineveztek az iskola igazgatójává. Igazgatói munkám során igyekeztem országos hírnevet is szerezni Tarpának (Esze Tamás szoboravató ünnepség, Tarpa–Tenkes túra, II. Rákóczi zászlókereső, zászlóbontó ünnepség). Szakmai, pedagógiai alkotómunkám fontos része volt a cigánytanulók beiskolázása, cigányóvoda létrehozása, gyogyepedagógiai osztályok indítása, az analfabétizmus felszámolása, új iskola építése, napközi otthon megeremtése.

Mindezekről és mindemellett – kollégáim kérésére – írtam egy falutörténetet is, mely megőrökíti a település alakulását s azt a tevékenységet, melyet a pedagógusok vállalnak a falu kulturálódása érdekében.

Mindazt amit végeztem, alkotómunkának tekintem. Erre készültem, s úgy érzem, teljesítettem az önként vállalt kötelességemet.

TISZTELETTELJES KÉRÉS ELŐFIZETŐINKHEZ!

Bízunk abban, hogy továbbra is töretlen támogatói, előfizetői maradnak lapunknak. Ennek reményében kérjük minden kedves Előfizetőnket, régieket és újakat, hogy a 2004. évi előfizetési díjat, amely 1100 forint, az alábbi számlára befizetni szíveskedjenek: OTP Csongrád Megyei Igazgatóság, Szeged, Módszertani Közlemények, 11735005-20003933.

Köszönjük megértésüket és támogatásukat.

A MÓDSZERTANI KÖZLEMÉNYEK KIADÓHIVATALA